

BLAKE PIERCE

ZÁHADA MACKENZIE WHITE—KNIHA I

JEŠTĚ
NEŽ
ZABIJE

Blake Pierce
Ještě Než Zabije
Серия «Záhady Mackenzie
White», книга 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43692319

Ještě Než Zabije. Záhady Mackenzie White 1:

ISBN 9781640296084

Аннотация

Blake Pierce, autor prvotřídních bestsellerů přichází s novou vzrušující mysteriózní sérií. Na rozlehlých kukuřičných polích Nebrasky je nalezena zavražděná žena. Nějaký šílenec ji připoutal ke kůlu. Netrvá dlouho a policie si uvědomí, že má co dělat s masovým vrahem, jehož řádění zrovna začíná. Detektiv Mackenzie Whiteová je mladá, schopná, chytřejší, než stárnoucí šovinističtí kolegové v místním policejním sboru, a zoufale se snaží získat si jejich uznání. Ostatní policisté na stanici si to nechtějí přiznat, ale bez její mladé, brilantní mysli se mnohdy neobejdou. Už v minulosti to byla několikrát ona, kdo pomohl vyřešit případy, které se ostatní už chystali odložit. Jenže tento nový případ se nedaří rozlousknout ani jí a to je situace, na kterou závistiví kolegové čekali. S pomocí přivolané FBI začíná rozsáhlé pátrání. Mackenzie během něj musí čelit i vlastní temné minulosti, nevydařeným vztahům a neoddiskutovatelné atraktivitě jednoho z agentů FBI. Boj s vlastními démony a zoufalé pátrání

po vrahovi, ji přivádí na ta nejtemnější místa vlastní mysli. Když se jí podaří proniknout do jeho zvrácené psychiky, uvědomí si, že zlo na tomto světě skutečně fyzicky existuje. Může jenom doufat, že si dokáže udržet odstup a z pohromy, která zasáhla téměř každý aspekt jejího života, vyvázne co nejlépe. Když se později objeví další oběti, pomyslná smyčka na krcích vyšetřovatelů se utahuje. Musejí jej odhalit co nejrychleji, než stačí zabít někoho dalšího. Temný psychologický thriller **JEŠTĚ NEŽ ZABIJE** je první knihou v nové sérii s novou hlavní hrdinkou. Kniha vás přinutí obracet stránky dlouho do noci, až ji buď dočtete, anebo už nebude mít smysl jít spát. Kniha 2 v sérii *Záhady Mackenzie White* bude brzy k dispozici. Další kniha od Blake Pierce jménem **NAVŽDY PRYČ** (*Záhady Riley Page – Kniha 1*), bestseller s více než 350 pětihvězdičkovými hodnoceními na Amazonu, je rovněž k dispozici a dokonce **ZDARMA** ke stažení!

Содержание

PROLOG	7
KAPITOLA PRVNÍ	13
KAPITOLA DRUHÁ	22
KAPITOLA TŘETÍ	32
KAPITOLA ČTVRTÁ	35
KAPITOLA PÁTÁ	42
KAPITOLA ŠESTÁ	52
KAPITOLA SEDMÁ	61
Конец ознакомительного фрагмента.	66

Blake Pierce

Ještě Než Zabije. Záhady

Mackenzie White 1

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem bestselleru mystery série RILEY PAGEOVÁ, která prozatím zahrnuje dvanáct knih. Blake Pierce je rovněž autorem MACKENZIE WHITE mystery série, zahrnující osm knih; AVERY BLACK mystery série, zahrnující šest knih; KERI LOCKE mystery série, zahrnující pět knih; a novou mystery sérii RILEY PAIGEOVÁ, která začíná knihou SLEDOVANÁ.

Vášnivý čtenář a celoživotní fanoušek mystery a thriller žánrů, Blake, s Vámi chce být v kontaktu, tak neváhejte a navštivte www.blakepierceauthor.com, kde se dozvíte více.

Copyright © 2016 by Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo

darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autor na vznik tohoto titulu musel vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představitosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

ZÁHADA RILEY PAIGE

NAVŽDY PRYČ (Kniha #1)

POSEDLOST (Kniha #2)

NENASYTNOST (Kniha #3)

LÁKÁNÍ (Kniha #4)

ZÁHADA MACKENZIE WHITE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (Kniha #1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (Kniha #2)

ZÁHADA AVERY BLACK

DŮVOD ZABÍT (Kniha #1)

DŮVOD UTÍKAT (Kniha #2)

PROLOG

Kdykoliv jindy by pro ni první paprsky úsvitu na špičkách kukuřičných klasů byly překrásné. Dívala se, jak první světlo toho dne tančí kolem klasů a vytváří jemnou zlatavou záři. Ze všech sil se snažila v tom najít zalíbení.

Potřebovala se něčím rozptýlit – jinak by ta bolest byla nesnesitelná.

Byla přivázána k velkému dřevěnému kůlu, který se tisknul k jejím záďům a pokračoval ještě dvě stopy nad její hlavu. Ruce měla svázané za zády a pevně přitáhnuté ke kůlu. Na sobě měla jenom černé krajkové spodní prádlo a podprsenku, která zvedala její, již zasloužilá ňadra, blíže k sobě a vzhůru. Právě díky tomu kousku oblečení dostávala ve striptýz klubu nejvíce spropitného. Podprsenka dávala jejím ňadrům vzhled, jako kdyby stále patřily jednadvacetileté, a ne čtyřiatřicetileté matce dvou dětí.

Kůl se zadíral do odhalené kůže na jejích zádech. To však nebylo nic proti bolesti, kterou z ní doloval ten muž s temným, hrozným hlasem.

Napnula se, když uslyšela, že kráčí za ní. Jeho kroky jemně křupaly na mýtině uprostřed kukuřičných polí. Byl tam ale i další zvuk, i když byl o poznání tišší. Ten chlap něco vláčel. Uvědomila si, že to musí být bič. Ten, který používal, když ji bil. Musel být opatřený nějakými výstupky a na konci měl ještě něco dalšího. Podařilo se jí ho zahlédnout jenom jednou jedinkrát – a i ten

letmý pohled jí stačil.

Její záda štípala od spousty předchozích švihnutí a jenom zvuk, který ta strašlivá věc vydávala, když byla vlečena kolem, v ní vzbuzoval záchvaty bezmocné paniky. Vykřikla – té noci už to bylo jistě minimálně posté – ale kukuřičná pole, stejně jako předtím, vše dokonale uhlušila. Nejprve se snažila volat o pomoc. Doufala, že by ji někdo mohl slyšet. Postupně se však její výkřiky změnilly v žalostné kvílení tvora, jenž už věděl, že žádná pomoc nikdy nepřijde.

„Zváším, že tě nechám běžet,“ řekl muž.

Jeho hlas patřil člověku, který buď kouřil jednu cigaretu za druhou anebo se stejnou frekvencí denně křičel. Navíc podivně křivil sykavky.

„Ale nejdřív se musíš doznat ke svým hříchům.“

Tohle opakoval už počtvrté. Ona se už počtvrté naopak snažila něco vymyslet. Neměla však, k čemu by se přiznávala. Nebyla špatný člověk, byla hodná ke každému, koho znala a byla dobrou matkou – možná ne až tak dobrou, jak by chtěla – ale dělala, co mohla.

Co od ní ten člověk chtěl?

Znovu začala volat o pomoc a pokusila se opřít zády proti kůlu. Jakmile to udělala, pocítila šubnutí provazu utaženého kolem zápěstí a posléze i lepkavou krev, která po něm tekla.

„Přiznej své zločiny,“ opakoval výzvu.

„Nechápu, o čem to mluvíš!“ skučela.

„Však ty si vzpomeneš,“ zavrčel.

To už říkal i předtím. Vždycky těsně, než začal—

Ozvalo se jemné šlehnutí biče, když zbraň protнула vzduch.

Vykřikla a přitiskla se na kůl, když o zlomek vteřiny později bič dopadl na její bok.

Z rány se vyřinula nová krev, ale ona už to ani necítila. Namísto toho se soustředila na zápěstí. Poslední hodinu už se kolem nich hromadila její vlastní krev, navíc ještě ředěná potem. Výsledkem byla kluzká substance, která mírně roztahovala lano a umožňovala jemný pohyb. Byla tu naděje, že by se za chvíli mohlo podařit se uvolnit. Jenže její tělo se vzpouzelo bolesti a mysl se v obranné reakci pokoušela od všeho odpojit. Zmocňovaly se jí mdloby.

Prásk!

Tentokrát ji zasáhl do ramene. Znovu vykřikla.

„Prosím,“ vydralo se jí z hrdla. „udělám, cokoliv chceš! Jen mě potom pusť!“

„Přiznej svoje—“

Zabrala rukama vši silou, ve snaze dostat je zpátky před tělo. Jejími rameny projelo bolestivé škubnutí, ale ona se najednou ocitla volná. Její zápěstí byla spálená, jak se do nich zahryzly provazy, ale to nebylo nic v porovnání s ranami působenými tím bičem.

Pohyb kupředu byl tak silný, že málem přepadla na kolena. To by jistě pohřbilo všechny naděje na útěk. Jenže právě v tom okamžiku převzaly kontrolu nad jejími svaly ty nejprimitivnější lidské pudy, které lidstvu po staletí pomáhaly přežívat. Než si to pořádně uvědomila, její nohy už kmitaly v rychlém běhu.

Řítla se mezi kukuřičnými klasy, zaplavena náhle nabytou svobodou a udivena, že její nohy po tak dlouhé době svázání stále dobře fungují. V žádném případě nezastaví, aby si to mohly ještě rozmyslet.

S rámusem rozrážela kukuřici, jejíž dlouhé klasy jí byly do ramenou. Listy budily dojem, jako by se po ní natahovaly a chtěly ji zachytit. Jako nějaké dlouhé svráštělé prsty. Lapala po dechu a ze všech sil se snažila klást jednu nohu před druhou a neztrácet tempo. Věděla, že silnice musí být někde poblíž. Všechno co musí udělat, aby se k ní dostala, bylo vydržet utíkat a zapomenout na svou bolest.

Tu se někde za jejími zády začal ten chlap řehtat. Jeho drsný hlas ten smích přetvořil v cosi mrtvolně strašidelného. Jako kdyby to byla obluda, která se v těch polích už po staletí ukrývala.

Zanaříkala, ale pokračovala v běhu. Její bosá chodidla pleskala o půdu, zatímco podobně neoděné tělo bylo bez přestání šleháno klasy. Její prsa poskakovala v šíleném tempu nahoru

a dolů a to levé si začínalo nacházet cestu ven z podprsenky. Někdy v té chvíli sama sobě slíbila, že pokud se z toho dostane živá, už se nikdy nebude svlékat. Najde si nějakou lepší práci a lepší způsob, jak zabezpečit svoje děti.

To v ní probudilo nové síly a ona dokonce dokázala ještě přidat do kroku. Běžela tak rychle, jak jen to šlo. Určitě mu unikne, jenom nesmí polevit. Silnice už musí být hned za další řadou kukuřice. Správně?

Možná. Jenže i kdyby, kdo kdy řekl, že po ní zrovna někdo pojede? Nebylo ještě ani šest ráno a silnice v Nebrasce byly často velmi opuštěné i v příhodnější denní době.

Tu se před ní objevila mezera v porostu. V ní zasvítilo mdlé světlo počínajícího úsvitu a hned záhy potom i silnice.

Ihned nato navíc uslyšela zvuk blížícího se motoru. Zaplavila ji naděje.

Záhy už mezi klasy spatřila nažloutlou záři reflektorů a rozběhla se k nim ještě rychleji než předtím. Měla dokonce pocit, že její týrané smysly dokážou zachytit pach výfukových plynů.

Na okraj kukuřičného pole dorazila přesně v okamžiku, kdy kolem něj projížděl červený nákladák. Začala křičet a zuřivě přitom mávat rukama.

„PROSÍM!“ křičela.

Jenže kolos jednoduše produněl kolem.

Mávala rukama a začínala plakat. Třeba se řidič alespoň podívá do zpětného zrcátka—

Prásk!

Nová a zcela nečekaná vlna bolesti jí jako blesk projela po zadní straně levého stehna. Upadla.

Křičela a pokoušela se dostat znovu na nohy, ale to už ji zezadu za vlasy uchopila silná ruka a surově ji táhla zpátky do kukuřice.

Pokoušela se vzpouzet, znovu se vymanit, ale tentokrát to nebylo nic platné.

Přišlo ještě několik dalších ran bičem, než konečně ztratila vědomí.

Ještě si stačila uvědomit, že už to všechno skončí. To práskání, ty rány bičem – a vlastně i její nečekaně utnutý, ale bolestí dostatečně vyplněný život.

KAPITOLA PRVNÍ

Detektiv Mackenzie Whiteová se připravila na nejhorší, když toho rána kráčela kukuřičným polem. Chrastění suchých listů ji rozčilovalo. Bylo mrtvé, škrábalo o její bundu a řadu za řadou se s drobnými obměnami neustále opakovalo. Mýtina, na kterou mířila, byla vzdálena několik mil.

Když na ni konečně dorazila, zastavila se a chvíli strávila tím, že si přála, aby mohla být kdekoliv jinde, než tady. Bylo tam mrtvé, téměř zcela nahé tělo zhruba třicetileté ženy. Byla přivázaná ke kůlu a ve tváři až doposud zůstával výraz zděšení. Mackenzie by si bývala přála, aby tu tvář nikdy nespátřila – jenže naopak ji už potom nikdy nedokázala zapomenout.

Pět policistů se motalo v okolí mýtiny, ale ve skutečnosti toho mnoho nedělali. Jenom se snažili vypadat zaměstnaně, ale ona dobře věděla, že si s tím nevědí rady. Ani jeden z nich nejspíš nikdy nic podobného neviděl. Mackenzie naopak netrvalo ani pět vteřin, aby si, při pohledu na blondátou ženu přivázanou ke kůlu, uvědomila, že jde o něco mnohem většího. Něco, s čím se ještě nesečkala. Jenom tohle se v kukuřičných lánech Nebrasky nestalo.

Mackenzie se přiblížila k oběti a začala ji pomalým krokem obcházet. Na temeni přitom pocítila pohledy ostatních vyšetřovatelů. Napadlo ji, že si nejspíše říkají, že se bere až moc vážně. Přibližovala se k případům možná až příliš blízko, aby

hledala stopy a náznaky, které mohly být často i velmi abstraktní povahy. Věděla přitom, že si spousta lidí na oddělení myslí, že se jako mladá policistka dostala do pozice detektiva až příliš brzy. Odjakživa byla ambiciózní mladou ženou a možná právě proto tu teď měla větší šance, než oko detektiva z maloměsta odněkud z dálav Nebrasky.

Mackenzie se rozhodla jejich pohledy jednoduše ignorovat. Zaměřila se pouze na tělo oběti. Rukou přitom tu a tam odháněla mouchy, které se už začínaly o místo činu notně zajímat. Vlastně se kolem ženského těla hemžily jako malý černý mrak. Horko navíc kondici nebožky nijak neprospívalo. Celé léto bylo toho roku velmi slunečné a teplé, a tady uprostřed kukuřičných polí se zdálo, že se tu všechno to vedro hromadilo a uchovávalo jako v nějaké obří baterii.

Mackenzie se ještě přiblížila a studovala detaily. Zoufale se přitom snažila se nepozvracet. Ženina záda byla rozsekána na cucky. Všechny rány si byly velice podobné, což znamenalo, že byly způsobeny jedním a tím samým nástrojem. Záda oběti byla doslova slepená krví, nyní již většinou zaschlou, ale na pár místech ještě mokvající a lepkavou. Zadní strana jejího miniaturního spodního prádla byla k tělu oběti krví přilepena též.

Když Mackenzie dokončila kruh kolem oběti, přišel k ní nevysoký, podsaditý policista. Toho muže velmi dobře znala, ale to neznamenalo, že ji zajímal.

„Dobrý den, detektive Whiteová,“ pozdravil ji velitel Nelson.
„Veliteli,“ pokývla hlavou.

„Kde je Porter?“

V jeho hlase nebylo nic povýšeného, ale ona to stejně vycítila. Tenhle policejní prací ostřílený padesátník si ani trochu nepřál mít za pomocníci na jeho případu pět-a-dvacetiletou ženu. Walter Porter, její pět-a-padesátiletý partner, by pro tu práci byl mnohem lepší.

„Zůstal na silnici,“ odpověděla Mackenzie. „Mluví s farmářem, který objevil tělo. Za chvíli tu jistě bude.“

„Dobrá,“ řekl Nelson a očividně se mu trochu ulevilo. „Co si o tom ty myslíte?“

Mackenzie si nebyla jistá, co by mu na to měla odpovědět. Věděla, že je tím mužem testována. Čas od času to dělal, dokonce i na nedůležitých činnostech na oddělení. Žádnému jinému policistovi nebo detektivovi přitom ani zdaleka tolik pozornosti nevěnoval. Mackenzie si byla jistá, že si na ni zasedl jenom proto, že je mladá, a protože je žena.

Něco jí říkalo, že tohle je něco víc než jenom teatrální vražda. Co všechny ty šlehanice na zádech? Stalo se to všechno proto, že byla přitažlivá? Její ňadra byla na první pohled vylepšená, a pokud se Mackenzie nemýlila, jejímu obličejí se dostalo pár zásahů také. Měla na sobě spoustu makeupu, který teď byl rozmazán slzami.

„Myslím,“ řekla Mackenzie, aby konečně Nelsonovi nějak odpověděla, „že tu šlo čistě jen o násilí. A že pitva neprokáže znásilnění. Většinou, když muži unesou ženu ze sexuálních důvodů, nedají jí takhle do těla, i když je třeba plánují později

zabít. Podle jejího prádla bych navíc řekla, že to byla žena značně provokativní povahy. Popravdě, podle stylu jejího makeupu i velikosti a tvaru prsou, bych začala obvolávat strip kluby v Omaze a ptala se, jestli jim minulou noc nezmizely tanečnice.”

„To všechno už jsme udělali,” odpověděl Nelson posmutněle. „Zavražděná se jmenuje Hailey Lizbrooková, třicet čtyři let, matka dvou chlapců a průměrná tanečnice v klubu The Runway v Omaze.”

Všechna ta fakta recitoval, jako kdyby četl nějaký instruktážní manuál. Mackenzie z toho vyvodila, že je ten muž na své pozici už dost dlouho na to, aby pro něj zavraždění už nebyly lidmi, ale spíše jenom částmi skládky, která má být rozluštěna.

Mackenzie však pracovala jenom pár let a ještě zdaleka nedokázala být tak tvrdá a bezcitná. Dívala se na ni se záměrem vyřešit případ, ale zároveň v oběti viděla i ženu, která po sobě zanechala dva chlapce – chlapce, kteří budou celý život žít bez matky. Vzhledem k tomu, že se matka dvou dětí živila striptýzem, se dalo usuzovat, že měli finanční potíže. Ta žena musela být zoufalá, že vzala jakoukoliv práci, aby své děti uživila. A teď skončila tady, přivázaná ke kůlu uprostřed polí a zmrskaná nějakým neznámým člověkem, který—

Šustění kukuřice za jejími zády ji vytrhlo z myšlenek. Walter Porter se k nim přicházel připojit. Když se na mýtině objevil, vypadal rozmrzele a způsob jakým si oprašoval uvolněné kukuřičné listy z kabátu, to jenom potvrzoval.

Než se jeho zrak zastavil u zuboženého těla Hailey

Lizbrookové, rozhlédl se pomalu kolem. Po obličejí mu přeběhlo překvapené ušklíbnutí, které ohnulo jeho prošedivělý knír do ostrého úhlu. Další pohled věnoval Mackenzie s Nelsonem, ale neobtěžoval se jít k nim.

„Portere,” řekl velitel Nelson. „Whiteová už tuhle záležitost řeší. Má to pevně v rukou.”

„To bych chtěl vidět,” odpověděl Porter pochybovačně.

Vždycky tomu takhle bylo. Nelson jí totiž v žádném případě neskládal kompliment. Naopak se snažil provokovat Portera, který se teď musí *s tou mladou holkou*, která se objevila skoro odnikud, a najednou z ní byl detektiv, potýkat. Navíc byla pohledná, a tak jí jenom málokdo z mužů přes třicet let, kteří na oddělení sloužili, bral vážně. Porter to snášel ještě hůř než ostatní.

Jeho popichování však rozhodně nebylo důvodem, proč by se Mackenzie měla cítit neadekvátně či dokonce méněcenně. Znovu a znovu dokazovala, že dokáže vyřešit případy, na kterých muži selhávají a dobře věděla, že právě to je znepokojuje nejvíc. Bylo jí pouhých dvacet pět, příliš málo na to, aby už byla unavena prací, kterou měla naopak velmi ráda. Jenže teď, když musela pracovat s Portrem a všemi ostatními kolem, jí už leccos začínalo štvát.

Porter nakročil mezi Nelsona a Mackenzie, aby jí tím dal najevo, že odteďka už je show jeho. Mackenzie cítila, jak jí začíná vřít krev v žilách, ale udržela se a nic neřekla. Nic jiného ostatně nedělala za celé poslední tři měsíce, tedy od chvíle,

kdy k němu byla přidělena. Porter jí přitom už od prvního dne nezapomínal dávat najevo, že se mu nelíbí. Mackenzie totiž nahradila jeho osmadvacetiletého parťáka, jenž byl propuštěn ze služby a Porter si myslel, že jej vyhodili speciálně proto, aby uvolnil místo téhle mladé policistce.

Mackenzie musela jeho nedostatek respektu jednoduše ignorovat, jinak by hrozilo, že to ovlivní její pracovní morálku. Beze slova se teď tedy vydala zpátky k tělu a pozorně se na něj zadívala. Nebyl to nijak příjemný pohled, ale rozhodně to nebylo tak zlé, jako první tělo, které musela ohledávat. V té době už mrtvé tělo svého otce ve snech skoro nevidala. Až do chvíle, kdy dorazila na toto místo činu. Tím se všechno rychle vrátilo zpátky. Mackenzie bylo tehdy jenom sedm let, když vkročila do ložnice rodičů a spatřila ho tam ležet v kaluži krve. Od té doby už se jí ten obrázek nikdy nepodařilo zcela zapomenout.

Začala pátrat po stopách, které by ukazovaly, že tato vražda neměla sexuální motiv. Neviděla žádné modřiny a otisky nehtů kolem jejích prsou a na zadku. Žádné vnější krvácení kolem jejích intimních partií. Jako další se podívala na ženiny dlaně a chodidla, ve snaze najít známky nábožensky motivované vraždy. Rány na rukou, zápěstích a na nohou by napovídaly pokusu o rituální ukřižování. Jenže ani s tímto pokusem neuspěla.

Ve stručném hlášení, které s Porterem obdrželi, stálo, že se šaty oběti zatím nenašly. Mackenzie z toho usuzovala, že je vrah měl stále při sobě, anebo se jich někde zbavil. To ukazovalo, že byl buď velmi opatrný, anebo obsedantní. V kombinaci

s hypotézou, že včerejší vražda nebyla sexuálně motivovaná, potom vše začínalo nasvědčovat, že mají co dočinění s člověkem, který svoje činy dobře promýšlí dopředu.

Vrátila se na okraj mýtiny, aby se na celé místo činu mohla podívat z perspektivy. Porter se na ní po očku podíval, ale potom ji znovu začal ignorovat a namísto toho se bavil s Nelsonem. Všimla si však, že ostatní policisté ji pozorují. Alespoň někteří z nich se o její práci přece jen asi zajímali. Do hodnosti detektiva se dostala díky reputaci nevšedně inteligentní osoby, která měla skvělá doporučení od většiny instruktorů na policejní akademii, a čas od času se stávalo, že k ní mladší policisté – ať už ženy nebo muži – přicházeli, aby se zeptali na její názor na tu či onu profesionální záležitost.

Teď v tom, na druhou stranu, mohlo být i jednoduché zírání. Nebyla si jistá, co by bylo horší: muži okukující její zadek, zatímco kráčela kolem, anebo posmívání se za zády malé holky, která se zoufale snaží působit jako velký drsný detektiv.

Přinutila se soustředit na místo činu a opět se jí zmocnil pocit, že tu něco šeredně nesedí. Měla pocit, jako kdyby otevírala knihu a četla její první stránku s vědomím, že text není snadný a že má před sebou ještě spousty neméně náročných stránek.

Tohle je jenom začátek, pomyslela si.

Podívala se na zeminu kolem kůlu a všimla si několika rozbitých otisků bot. Nebylo to však nic, z čeho by si mohla dělat naděje na otisky prstů. Dále spatřila sérii škrábanců na zemi stočených jako klubko hadů. Přidřepla si, aby se mohla podívat

zblízka a povšimla si, že mnohé z nich se táhnou těsně jeden vedle druhého. Neuspořádaně obkružovaly základnu kůlu. Ať už je udělalo cokoliv, bylo to dlouhé. Mackenzie se podívala na zubožená záda zavražděné a tu si povšimla, že její rány jsou stejné velikosti, jako ty hadovité otisky na zemi.

„Portere,“ řekla.

„Co je?“ zeptal se oslovený s očividnou nevolí, že je vyrušován.

„Myslím, že jsem našla otisky zbraně.“

Porter na vteřinku zaváhal, ale potom vyrazil směrem k Mackenzie, která se stále skláněla u země. Když si potom přidřepł vedle ní, neuniklo jí, že slabě heknul a přezka jeho opasku jemně zaskřípala. Měl dobrých padesát liber nadváhu, a čím více se blížil dvěma pětčkám ve svém věku, tím více to bylo patrné.

„Nějaký druh biče?“ zeptal se.

„Vypadá to tak.“

Zadumaně se dívala na zem, sledovala směry klikaticích se otisků kolem kůlu – a zatímco to dělala, všimla si něčeho dalšího. Byla to maličkost, tak jemná, že by ji málem byla přehlédla.

Vyrazila ke kůlu a dávala si přitom dobrý pozor, aby se nedotkla těla a neznehodnotila stopy pro forenzní vyšetřování. Po pár krocích se znovu sehnula a teprve teď si uvědomila, jak velké horko toho odpoledne bylo. Nehodlala se tím však nechat rozptýlit. Nahnula se obličejem ke kůlu tak blízko, že se jej téměř dotkla čelem.

„Co to tam sakra děláte?“ zeptal se Nelson.

„Něco je tu vyřezáno,“ odpověděla. „Vypadá to jako čísla.“

Porter to přišel prověřit, ale dal si náramně záležet na tom, aby se nemusel znovu ohýbat. „Whiteová, ten kus dřeva je nejmíň dvacet let starý,“ řekl. „Ten nápis vypadá starý zrovna tak.“

„Možná,“ odpověděla Mackenzie. Sama pro sebe si však myslela něco jiného.

Porterova zvědavost ohledně jejího objevu rychle vyprchala a on se brzy vrátil zpátky za Nelsonem. Porovnávali spolu informace, které jim pověděl farmář, jenž tělo objevil.

Mackenzie sáhla do kapsy pro svůj telefon a vyfotila si číselný nápis na kůlu. Potom prsty obrázek zvětšila, aby je mohla přečíst. Znovu nabyla dojmu, že tohle všechno je jenom začátek mnohem rozsáhlejšího případu.

N511/J202

Neměla ponětí, co to může být. Třeba měl Porter pravdu; možná opravdu nic neznamení. Možná je to jednoduše číslo kůlu z doby, kdy byl vytesán. Anebo si do něj během let jeho existence nějaké zrudělé děcko rýpalo nožem.

To se Mackenzie ale nezdálo.

Ostatně, nic kolem tohoto případu jí nepřipadalo v pořádku.

V hloubi svého srdce se nemohla zbavit dojmu, že tohle všechno je teprve začátek něčeho mnohem většího.

KAPITOLA DRUHÁ

Mackenzie se sevřel žaludek, když před policejní centrálou spatřila dodávky s televizními štáby a jejich posádky, jak se přetahují o nejuvhodnější pozice, ze kterých by mohli na ni a Portera zaútočit. Jakmile Porter zaparkoval, už se k nim hrnulo několik štábů najednou. Běželi rovnou napříč trávníkem před centrálou. Vybavením obtěžkaní kameramani se s nimi v potu tváře pokoušeli držet krok.

Mackenzie viděla, že Nelson už stojí ve dveřích a dělá, co je v jeho silách, aby je udržel na uzdě. Taková práce mu ale očividně nevoněla. I odtud byl vidět pot, třpytící se na jeho čele.

Když vystoupil, Porter si pospíšil před ní, aby se ujistil, že Mackenzie nebude první detektiv, kterého média spatří. Když ji míjel, řekl, „Nic těm hyenám neprozradíte.“

To ji naštvalo.

„Já vím, Portere.“

V tu chvíli k nim dorazil hašteřící se chumel reportérů, těsně následovaný kameramany. Najednou na ně z davu mířilo přinejmenším dvacet mikrofónů, hrozících, že je nepustí dál. Otázky začaly padat hned na to a okamžitě se slily do jedné bzučící kakofonie.

„Už o tom vědí děti oběti?“

„Jaká byla reakce farmáře, který našel tělo?“

„Má případ sexuální pozadí?“

„Je rozumné, aby na takový případ byla nasazena žena?“

Poslední otázka Mackenzie trochu štípla. Věděla, že se jenom pokoušejí z nich dostat nějakou reakci, která by mohla odstartovat několikasekundový záběr pro podvečerní zprávy. Teď byly jenom čtyři odpoledne. Pokud se jim z nich něco podaří vydolovat, budou mít zlatý hřeb pro vysílání v šest.

Mackenzie už procházela dveřmi dovnitř budovy, ale ta poslední otázka jí stále zněla v mysli.

Je rozumné, aby se v takovém případě angažovala žena?

Vzpomněla si na nezúčastněný tón, kterým Nelson četl informace o Hailey Lizbrookové.

Samozřejmě, že je, pomyslela si Mackenzie. Naopak je to nezbytně nutné.

Konečně se ocitli uvnitř policejního oddělení a dveře se za nimi zavřely. Křik reportérů rázem zmlkl a Mackenzie si ulehčeně oddechla.

„Zasraný pisálkové,“ ulevil si Porter.

Teď, když byl mimo dosah kamer, zmizela z jeho kroku strojená elegance a jeho záda se trochu nahrbila. Pomalu kráčel kolem recepcy a dále chodbou, která vedla do konferenčních místností a kanceláří. Vypadal unaveně, zralý na to jít domů a při chuti ten případ co nejrychleji nějak ukončit.

Mackenzie byla v zasedačce před ním. Kolem rozložitého stolu sedělo několik policejních důstojníků. Někteří na sobě měli uniformy, zatímco jiní byli oblečení jako obyčejní lidé z ulice. Jejich přítomnost, stejně jako všechny ty novinářské štáby před

budovou, nasvědčovaly tomu, že se zpráva o případu během těch dvou hodin, kdy opustila kancelář, mířila na kukuřičné pole a potom zpět, stačila rozletět do všech světových stran. Už to nebyla jenom obyčejná vražda. Stala se z toho zajímavost.

Mackenzie se natáhla po hrnku s kávou a posadila se ke stolu. Někdo už stihl pro všechna místa připravit složky s těmi několika málo informacemi, které dosud k případu sesbírali. Zatímco si je Mackenzie četla, proudili do místnosti další lidé. Po chvíli dorazil i Porter a usadil se na opačném konci stolu.

Mackenzie se podívala na svůj telefon, jenom aby zjistila, že má osm nepřijatých hovorů, pět hlasových zpráv a tucet nových emailů. Byla to krutá připomínka toho, že už před ranním odjezdem do kukuřičných polí měla na ramenou spoustu dalších případů. Smutnou ironií bylo, že zatímco její starší spolupracovníci trávili čas tím, že ji shazovali a potajmu uráželi, zároveň si také uvědomovali její kvality. Výsledkem bylo, že měla na starosti nejvíce případů z celé jednotky. Dosud se však nikdy v žádném neopozdila a počet případů, které úspěšně dotáhla do konce, byl působivý.

Přemýšlela, že si zkrátí čekání tím, že odpoví alespoň na některé emaily, ale než měla šanci s tím vůbec začít, vešel už do místnosti velitel Nelson. Dveře, kterými přišel, za sebou rychle zase zavřel.

„Nechápu, jak se o tom mohla média dozvědět tak rychle,“ zavrčel, „a pokud zjistím, že je za to odpovědný někdo v této místnosti, tak si na něm sakra smlsnu.“

Nastalo hrobové ticho. Několik policistů se začalo nervózně zaobírat složkami, které ležely na stole před nimi. Mackenzie sice Nelsona moc vážně nebrala, ale nebylo pochyb, že jeho přítomnost a hlas dokázaly tuto místnost postavit do latě.

„Takže, z toho, co doposud víme,“ začal Nelson. „Obětí je Hailey Lizbrooková, striptérka z Omahy. Třicet čtyři let, dva synové ve věku devíti a patnácti let. Myslíme si, že byla unesena předtím, než stačila nastoupit do práce a její zaměstnavatel vypověděl, že předešlé noci se také neukázala. Záznam bezpečnostní kamery z klubu Runway, kde pracovala, nezachytil nic důležitého. Takže pracujeme s předpokladem, že byla unesena někde na cestě mezi jejím bytem a klubem Runway. To je oblast dlouhá sedm a půl míle – oblast, kde už, ve spolupráci s oddělením z Omaze, vyšetřujeme několik dalších vražd.“

Podíval se na Portera, jako kdyby to byl jeho oblíbený žáček a dodal:

„Portere, proč nám nepopíšete místo činu?“

Samozřejmě, že k tomu vybral právě jeho.

Oslovený se postavil a přehlédl celou místnost, aby se ujistil, že mu všichni věnují plnou pozornost.

„Oběť byla přivázána ke dřevěnému kůlu s rukama za zády. Byla nalezena na mýtině uprostřed kukuřičného pole necelou míli od silnice. Její záda jsou pokryta ranami, pravděpodobně způsobenými nějakým druhem biče nebo podobné zbraně. Na zemi jsme zjistili stopy, které byly stejné velikosti a tvaru, jako

rány na jejích zádech. I když si nemůžeme být zcela jistí, dokud to nepotvrdí koroner, vše nasvědčuje tomu, že se nejednalo o vraždu se sexuálním motivem, a to i přesto, že oběť byla svlečená do spodního prádla a její další ošacení nebylo nalezeno.“

„Díky Portere,“ řekl Nelson. „Když je řeč o koronerovi, asi před dvaceti minutami jsem s ním mluvil po telefonu. Říkal, že i když stoprocentně vše potvrdí až pitva, má za to, že příčinou smrti byla ztráta krve nebo nějaký šok, možná selhání srdce.“

Nelson se podíval směrem k Mackenzie a v jeho pohledu bylo jenom maličko zájmu. Zeptal se jí:

„Máte k tomu něco, Whiteová?“

„Číslo,“ odpověděla.

Nelson obrátil před celou místností oči v sloup. Byla to jasná známka neúcty, ale ona ji přešla bez povšimnutí, odhodlána přednést všem svou teorii předtím, než bude umlčena.

„Našla jsem dvě čísla oddělená lomítkem. Byla vytesána do kůlu, ke kterému byla přivázána oběť.“

„Co to bylo za čísla?“ zeptal se jeden z mladších policistů.

„Vlastně tam byla čísla a písmena,“ pokračovala Mackenzie. „N 511 a J 202. V telefonu mám fotku.“

„Ostatní fotografie tu budou za malou chvíli, jakmile je Nancy vytiskne,“ řekl Nelson. Mluvil rychle a s důrazem, aby nikdo v místnosti nemohl pochybovat, že téma s čísly na kůlu je odted' uzavřené.

Mackenzie poslouchala Nelsona, který vyjmenovával úkoly, jež bude třeba provést, aby bylo pokryto ono sedm a půl míle

dlouhé území mezi domovem Hailey Lizbrookové a klubem Runway. Že by jeho slovům však věnovala přílišnou pozornost, to se říci nedalo. Její mysl se neustále musela vracet ke vzpomínce na to, jak bylo tělo té ženy zavěšeno. Něco z celkového obrazu místa činu jí připadalo velice povědomé, ale nedokázala určit, co to přesně je.

Začala se zabírat stručnými poznámkami ve složce na stole před sebou, v naději, že tam zahlédne nějaký detail, který by pomohl jejím myšlenkám pohnout se dál. Prolistovala čtyři stránky informací a doufala, že něco objeví. Všechno, co však složka obsahovala, Mackenzie už věděla. I tak si ale začala vše znovu číst.

Třicet čtyři let stará žena, pravděpodobně zabita předešlé noci. Sečné a řezné rány, spousta odřenin na zádech, přivázaná k dřevěnému kůlu. Za příčinu smrti je předpokládána ztráta krve, případně srdeční zástava. Metoda svázání indikuje možný náboženský podtext, zatímco vzezření těla oběti poukazuje spíše na kontext sexuální.

Jak se těmi řádky probírala, něco se stalo. Přestala se na chvíli soustředit a nechala svou mysl jít tam, kam sama potřebovala.

To stačilo k tomu, aby si uvědomila něco, o čem *doufala*, že to nebude pravda. Nelson hlasitě směřoval ke konci svého monologu.

„...a vzhledem k tomu, že už je příliš pozdě na to, aby kontrolní body na silnicích měly nějaký efekt, budeme se muset

spoléhat především na výpovědi svědků, a věnovat pozornost i těm nejmenším a zdánlivě bezvýznamným detailům. Má k tomu někdo co říci?“

„Jenom jednu věc, pane,“ řekla Mackenzie.

Dobře věděla, že Nelson právě zadržel povzdechnutí. Z druhého konce zaslechla, jak se Porter sám pro sebe potichoučku zachechtal. Ignorovala obojí a čekala, až ji Nelson osloví.

„Ano, Whiteová?“ zeptal se.

„Vzpomínám si, že jeden případ z roku 1987 byl podobný jako tento. Jsem si jistá, že se to stalo kousek za Roselandem. Způsob svázání byl stejný a typ ženy také. Dala bych ruku do ohně za to, že i metoda bití odpovídala té ze včerejška.“

„1987?“ zeptal se Nelson. „Whiteová, byla jste v tu dobu už vůbec na světě?“

Tato poznámka si vysloužila lehký smích ze zhruba poloviny zasedačky. Mackenzie ji nechala, stejně jako ty ostatní, sklouznout pryč a zmizet. Neměla čas na to cítit se zahanbeně.

„Nebyla,“ odpověděla namísto toho nebojácně. „Ale četla jsem o tom v hlášení.“

„Zapomněl jste, pane,“ vložil se do toho Porter, „že Mackenzie tráví svůj volný čas četbou případů uložených k ledu. Co se týče těchto věcí, je ta holka něco jako chodící encyklopedie.“

Mackenzie si dobře všimla, že ji oslovil křestním jménem *a navíc* ještě přidal titul holka namísto žena. Nejsmutnější na tom

bylo, že si nejspíš svou neomalenost ani neuvědomoval.

Nelson se podrbal na zátylku, nadechl se a nakonec konečně uvolnil otěže onomu povzdechnutí, které v sobě již notnou chvíli držel.

„1987? Jste si jistá?“

„Skoro úplně.“

„Roseland?“

„Nebo nejbližší okolí,“ řekla.

„Dobrá,“ řekl Nelson a podíval se na vzdálený konec stolu, kde seděla žena ve středních letech a vše pozorně poslouchala. Před sebou měla ve stole položený laptop, do kterého celou dobu tiše zapisovala vše, co bylo řečeno. „Nancy, mohla byste se podívat do databáze a zjistit, co o tom případu máme?“

„Ano, pane,“ odpověděla a začala psát cosi do intranetu policejního oddělení.

Nelson mezitím věnoval Mackenzie další ze svých nepřívětivých pohledů, který se dal do řeči slov přeložit asi jako: *Doufám, že máš pravdu. Pokud ne, tak jenom plýtváš mým drahým časem.*

„Výborně, dámy a pánové,“ řekl Nelson. „Takže se do toho pustíme následovně. Jakmile toto sezení skončí, vypraví se Smith a Berryhill do Omahy a budou k ruce místnímu oddělení. My na tom odsud začneme pracovat v párech. Porter a Whiteová, od vás dvou chci, abyste si šli promluvit s dětmi zavražděné a také s jejím zaměstnavatelem. Zjišťujeme také adresu její sestry.“

„Dovolte, pane,“ řekla Nancy a vzhledla od počítače.

„Ano, Nancy?“

„Zdá se, že detektiv Whiteová měla pravdu. V říjnu 1987 byla v Roselandu hned za městem nalezena mrtvá prostitutka. Byla přivázaná ke kůlu. Záznam, na který se dívám, hovoří také o tom, že byla svlečená do spodního prádla a mnohočetně zbičovaná. Nebyly potvrzeny žádné známky sexuálního násilí a nebyl ani objasněn motiv vraždy.“

Místnost znovu výrazně ztichla, protože tohle mohlo měnit dosavadní postup. Byl to nakonec Porter, kdo promluvil. Mackenzie si byla jistá, že se to pokusí nějak zamést pod stůl, ale přesto v jeho hlase zaslechla i náznak obav.

„Stalo se to skoro před třiceti lety,“ řekl. „Spojení mezi oběma případy je podle mě jenom velmi tenoučké.“

„Ale spojení to je,“ nedala se Mackenzie.

Nelson plácnul svými masitými dlaněmi o desku stolu a zamračeně se na ni podíval. „Pokud to je spojení, víte, co to znamená?“

„Znamená to, že máme co dělat se sériovým vrahem,“ odpověděla. „A jenom *podezření*, že je to skutečně sériový vrah, znamená, že bychom měli zavolat FBI.“

„Ach, kruci,“ reagoval Nelson. „přeháníte. Sakra hodně přeháníte, Whiteová.“

„Bez urážky, pane,“ řekla Mackenzie, „stojí to za prověření.“

„Teď, když to ten váš super mozek vynesl na stůl, už se tím zabývat musíme,“ odpověděl Nelson. „Zavolám na pár míst a vám osobně svěřím vyšetřování téhle hypotézy. Prozatím se však

budeme věnovat stopám, které jsou plně relevantní a čerstvé. To je vše. Všichni do práce.“

Skupinka kolem konferenčního stolu se začala pozvolna rozcházet. Každý si odnášel svou složku s informacemi. Když byla Mackenzie na odchodu z místnosti, Nancy se na ni jemně usmála. Byl to asi největší výraz podpory, který tu Mackenzie za poslední dva týdny obdržela. Nancy tu sloužila jako sekretářka a recepční, ale byla velmi dobrá i v ověřování a zjišťování informací. Mackenzie měla za to, že je Nancy jednou z mála ze starších členů sboru, kteří s ní neměli žádný problém.

„Porter a Whiteová, počkejte,“ řekl Nelson.

Všimla si, že i Nelson teď projevuje jisté známky znepokojení, stejně jako Porter, když před chvílí mluvil. Nelson se však zdál být tou myšlenkou zasažen ještě více.

„Dobrá připomínka toho případu z 1987,“ řekl Mackenzie. Zdálo se, že jej přímo fyzicky bolí, když jí musí pochválit. „*Je to sice výstřel do tmy, ale nutí nás přemýšlet a zajímat se...*“

„Zajímat se o co?“ zeptal se Porter.

Mackenzie nikdy nechodila ráda kolem horké kaše, a tak za Nelsona odpověděla sama.

„Proč se rozhodl znovu začít.“ řekla.

A potom ještě dodala:

„A kdy zabije znovu.“

KAPITOLA TŘETÍ

Seděl ve svém autě a užíval si okolní ticho. Lamy pouličního osvětlení vrhaly nažloutlé světlo. Takhle pozdě v noci už po ní nejezdilo mnoho aut a celé okolí bylo strašidelně tiché. Věděl, že kdokoliv, kdo je teď v této části města a, takhle pozdě, venku, má v úmyslu vyřizovat svoje záležitosti v tajnosti. To mu jenom usnadňovalo soustředění na jeho práci – DOBROU PRÁCI.

Chodníky byly temné, až na občasný neon osvětlující ošumělé budovy. Postava velmi obdařené ženy zářila z okna budovy, kterou pozoroval. Byla jako maják na rozbouřeném moři. Jenže na takových místech jeden jenom stěží našel útočiště – alespoň ne útočiště hodné respektu.

Jak tak seděl v autě, tak daleko od pouličních světél, jak jen to bylo možné, přemýšlel o sbírce, kterou měl doma. Než se této noci vydal ven, pozorně ji celou prostudoval. Byly to drobné suvenýry jeho práce, které si rovnal na malý pracovní stůl: kabelka, náušnice, zlatý řetízek a pramínek vlasů uložený v plastické krabičce na jídlo té nejmenší velikosti. Byly to připomínky toho, že má svůj úkol a práci. A že ani jedno ještě neskončilo.

Tu se z jednoho domu na opačné straně ulice vynořila mužská postava a vytrhla jej z jeho zadumání. Nadále však pokojně a bez hnutí seděl a sledoval, co se bude dít. Za ty roky se naučil trpělivosti dokonale. Jenže teď, když věděl, že musí pracovat

rychle, začínal být neklidný.

Co když nebyl dostatečně precizní?

Moc na výběr ale neměl. Vražda Hailey Lizbrookové už byla dokonce i ve zprávách. Lidé jej hledali – jako kdyby snad udělal něco špatného. Prostě tomu vůbec nerozuměli. To, co té ženě dal, byl přece dar.

Akt milosrdenství.

V minulosti by si mezi jednotlivými svatými činy dával na čas. Jenže teď měl naspěch. Bylo toho tolik, co bylo třeba udělat. Vždycky tu ty ženy byly – na rozích zapadlých uliček, v reklamách, v televizi.

Však oni to nakonec všichni pochopí. Poznají pravdu a ještě mu poděkují. Zeptají se ho, jak žít čistý život a on jim otevře oči.

O pár okamžiků později neonový obraz ženy v okně potemněl a světlo uvnitř v místnosti spolu s ním. Celá budova se ponořila do tmy. Zavíralo se.

Věděl, že to znamená, že zadním vchodem každou chvíli vyjdou ty ženy ven ke svým autům a vyrazí domů.

Zařadil rychlost a pomaloučku jel kolem bloku. Měl pocit, že jej pouliční lampy pronásledují, ale zároveň dobře věděl, že tu teď nejsou žádné oči, které by jej mohly vidět. V této části města bylo každému všechno jedno.

Většina aut, zaparkovaných vzadu za budovou, vypadala dobře. Vystavování vlastního těla na odiv přinášelo očividně dobré výděvky. Zaparkoval na vzdáleném konci parkoviště a znovu čekal.

Trvalo ještě dlouho, než se konečně vchod pro zaměstnance otevřel. Do nočního vzduchu vyšly dvě ženy, následované mužem, který budil dojem, že tu pracuje jako ochranka. Bylo nasnadě položit si otázku, jestli by tento člověk mohl představovat problém. Pro podobné případy byla pod sedadlem řidiče ukryta pistole, kterou by její majitel použil, kdyby to bylo nutné. Doufal však, že se tomu vyhne. Ještě nikdy ji nepoužil. Střelnými zbraněmi vlastně pohrdal. Bylo na nich cosi nečistého. Člověk nemusel mít žádné kvality, aby je mohl úspěšně používat.

Konečně se lidé na parkovišti rozešli ke svým automobilům a odjížděli pryč.

Sledoval, jak koncová světla jejich aut mizí za rohem, když tu najednou ve svém sedadle strnul. Rozbušilo se mu srdce. To byla ona. To byla ta, kterou si vybral.

Byla nevysoká, její vlasy byly obarvené na blond a sestřižené po ramena. Díval se, jak nastoupila do svého auta a sám nesešlápl plyn, dokud nezmizela za rohem jako ostatní.

Potom pomalu odjel z parkoviště a jal se objíždět budovu z druhé strany, aby nezbudil pozornost. Instinktivně přitom sáhnul pod sedadlo a nahmatal tam připravený provaz. Ten dotyk jej uklidnil.

Bylo osvěžující vědět, že po hledání a číhání se konečně přiblížila chvíle oběti.

Již brzy to přijde.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Mackenzie seděla na sedadle spolujezdce a na klíně měla položených několik složek s dokumenty. Porter řídil a prsty si přitom vyťukával o volant melodii od Rolling Stones. Jeho autorádio bylo vždycky naladěno na jednu a tu samou rockovou stanici. Mackenzie se na něj rozzlobeně podívala. Její soustředění bylo díky tomu řevu v troskách. Chvíli se dívala, jak reflektory protijedoucích automobilů krájí silnici v rychlosti devadesáti mil v hodině, a potom se k němu otočila.

„Mohl byste to prosím ztlumit?“ požádala jej.

Obvykle by to ignorovala, ale teď se pokoušela soustředit, naladit se na myšlení vraha a pochopit jej.

Porter zakroutil hlavou a s povzdechnutím otočil tlačítkem rádia. Když hudba utichla, nesouhlasně se na ni podíval.

„Co vůbec doufáte, že najdete?“ zeptal se.

„Nesnažím se tam nic *najít*,“ odpověděla. „Jenom chci zkusit složit jednotlivé kousky dohromady a pochopit lépe vrahovu osobnost. Pokud bychom dokázali myslet jako on, měli bychom mnohem lepší šance jej najít.“

„Nebo,“ namítl Porter, „můžete prostě jenom počkat, než se dostaneme do Omahy a promluvíme si s dětmi jeho oběti. A také s její sestrou, jak nám povídal Nelson.“

Ani se na něj nemusela dívat, aby věděla, že se snaží zesumírovat nějaký sakra chytrý dodatek. Musela uznat, že za

to zasloužil trochu uznání. Když byli jenom sami dva, někde na cestách nebo na místě činu, tak si Porter svoje chytré řeči na její osobu nechával víceméně pro sebe a zůstával věcný.

Pokusila se vrátit zpět k poznámkám na svém klíně. Porovnávala ty z roku 1987 s těmi čerstvými z případu vraždy Hailey Lizbrookové. Čím vícekrát je přečetla, tím více si byla jistá, že byly oba zločiny provedeny jedním a tím samym člověkem. Co ji však frustrovalo, byl fakt, že ani u jednoho z případů, nebyl jasný žádný motiv.

Procházela dokumenty sem a tam, převracela stránky a porovnávala informace. Dokonce si u toho začala sama pro sebe mumlat, pokládat otázky a nahlas k nim přiřazovat fakta pro odpovědi. Dělávala to už od střední školy, když se opravdu ponořila do řešení nějakého problému. Nikdy se jí nepodařilo z toho vyrůst.

„Ani v jednom případě není žádná evidence o sexuálním napadení,“ řekla potichu. „Žádné očividné svazky mezi oběťmi, až na profesi. Nic nenasvědčuje náboženskému motivu. Proč by to jinak nedotáhl do konce a rovnou je neukřižoval? Jak by obyčejné kůly zapadaly do náboženské motivace činu? Číslo byla přítomna na obou místech činu, ale ani jedno se nezdá mít jasný vztah k vraždám.“

„Nevykládejte si to špatně,“ řekl Porter, „ale já bych opravdu radši poslouchal svoje *Stouny*.“

Mackenzie se přestala bavit sama se sebou a tu si všimla, že kontrolka na jejím telefonu bliká. Poté, co se s Porterem

vydali na cestu, poslala Nancy email, ve kterém ji žádala o pár drobných průzkumů v databázi zločinů za posledních třicet let, podle klíčových slov *kůl*, *striptérka*, *prostitutka*, *servírka*, *kukuřice*, *bičování*, a k tomu kód *N511/J202*. Blikající telefon oznamoval, že si Nancy se svým úkolem, jako ostatně vždycky, pospíšila.

V těle emailu stálo: *Obávám se, že nic moc nemám. Přesto jsem připojila pár souborů s několika případy, které jsem našla. Hodně štěstí!*

U emailu bylo pouhých pět příloh. Mackenzie si je všechny ihned prohlédla. Tři z nich s vraždou Lizbrookové, nebo tou z osmadesátého, očividně neměly nic co do činění. Poslední dvě však byly zajímavější a minimálně si zasloužily hlubší zkoumání.

Jedním z nich byl případ z roku 1994, kdy byla nalezena mrtvá žena za jednou opuštěnou stodolou v zemědělské oblasti zhruba osmdesát mil od Omahy. Byla přivázána ke dřevěnému kůlu a podle hlášení byla v době objevení mrtvá už nejméně šest dní. Když ji našli, byla již ztuhlá a navíc se smečka zvířat – nejspíše to byli rysové – začala živit na jejích dolních končetinách. Žena měla dlouhý záznam trestů, včetně dvou odnětí svobody za prostituci. Ani tentokrát nebyly objeveny žádné známky sexuálního zneužití a i když měla na zádech rány od biče, zdaleka nebyly tak výrazné jako ty, jež utržila Hailey Lizbrooková. Hlášení však neobsahovalo žádnou zmínku o číslech na kůlu.

Druhý možná související dokument byl o devatenáctileté

dívce, po které bylo vyhlášeno pátrání, když se nevrátila ze svého prvního roku pobytu na univerzitě v Nebrasce. To bylo v roce 2009. Když bylo její tělo objeveno uprostřed polí o tři měsíce později, bylo zpola zakopáno a i v tomto případě měla na zádech rány od biče nebo provazu. Obrázky později pronikly do tisku, společně s dalšími fotografiemi dívky bavící se na jakési divoké sexuální párty na univerzitních kolejích. Fotografie byly údajně pořízeny týden předtím, než bylo ohlášeno její zmizení.

Poslední případ byl trochu přitažený za vlasy, ale Mackenzie doufala, že by oba mohly být s případem ze sedmaosmdesátého a případem Hailey Lizbrookové spojeny.

„Co to tam máte?“ zeptal se Porter.

„Nancy mi poslala nějaká hlášení o dalších případech, které mohou souviset.“

„Stojí nějaký za pozornost?“

Mackenzie chvíli zaváhala, ale potom mu pověděla o těch dvou. Když skončila, Porter jenom pokýval hlavou a sledoval noční silnici. Zrovna míjeli směrovou ceduli oznamující, že Omaha je vzdálena dvacet dva mil.

„Myslím, že se občas příliš snažíte,“ řekl Porter po chvíli. „Pracujete, jak jen můžete, a spousta lidí si toho už všimla. Ale buďme upřímní: ne každý případ souvisí s jinými, aby pro vás nakonec mohl vzniknout nějaký monstr proces.“

„Tak mě pobavte,“ řekla Mackenzie. „Co vám právě teď říkají vaše instinkty? S čím máme tu čest?“

„Je to jenom obyčejnej grázlík, kterému máma pořádně

nenakládala na zadek,“ odpověděl Porter pohrdavě. „Když si promluvíme s dostatečným počtem lidí, najdeme ho. Celá tahle analýza je jenom ztráta času. Lidí se nehledají tím, že se jim nabouráme do hlav. Děje se to kladením otázek. Pouliční práce. Od domu k domu a jednoho svědka k druhému.“

Odmlčeli se a Mackenzie chvíli přemýšlela o tom, jak jednoduše Porter viděl svět kolem sebe. Jak černobílý pro něj byl. Nebyl v něm žádný prostor pro detaily a maličkosti, nic mimo předem určené předpoklady. Ona si naopak byla jistá, že člověk, se kterým mají co do činění, je mnohem sofistikovanější.“

„Co si o našem vrahovi myslíte vy?“ zeptal se po chvíli.

V jeho hlase přitom zněl odpor, jako kdyby se jí zeptat ani nechtěl, ale dlouhé mlčení jej k tomu přinutilo.

„Myslím, že nenávidí ženy pro to, co představují,“ řekla tiše a stále si ještě v mysli svůj názor utvářela. „Možná, že je to padesátiletý panic, který si myslí, že sex je divný – ale zároveň se nemůže vyrovnat s jeho *potřebou*. Zabíjení žen mu dává pocit, že vítězí nad vlastními instinkty, které mu rozumově připadají člověka nehodné a odpudivé. Dokud může eliminovat zdroj té touhy, jež jej trápí, cítí, že nad tím má kontrolu. Rány bičem na zádech indikují, že své oběti vlastně trestá za jejich provokativní náturu. Potom tu máme ještě fakt, že nikdy není dokázáno sexuální zneužití. To mě přivádí k myšlence, že by jeho činy mohly v jeho očích být nějakým pokusem o očišťování.“

Porter zakroutil hlavou skoro stejně, jako kdyby to udělal zklamaný rodič.

„Přesně o tomhle mluvím,” řekl. „Ztráta času. Už jste se do toho zamotala tak hluboko, že už ani nevíte, co si o tom myslet – a nic z toho nám nijak nepomáhá. Ve skutečnosti si nevidíte na špičku nosu.”

Znovu je obklopilo trapné ticho. Porter evidentně již řekl to, chtěl a tak znovu zapnul svoje rádio.

Vydrželo to ale jenom pár minut. Už se blížili do Omahy a musel brzy vypnout rádio sám od sebe. Potom dokonce znovu promluvil a jeho hlas přitom zněl poněkud nervózně. Mackenzie v něm však rozpoznala i snahu dát najevo, kdo je v tomto vyšetřování šéfem.

„Už jste někdy mluvila s dětmi, které zrovna přišly o rodiče?” zeptal se jí.

„Jednou,” odpověděla. „Po přestřelce mezi gangy. Byl to jedenáctiletý kluk.”

„Taky jsem to už párkrát zažil. Není to zrovna příjemné.”

„To teda není,” souhlasila Mackenzie.

„Takže poslouchejte, budeme se ptát dvou malých kluků na jejich mrtvou mámu. Dřív nebo později přijde řeč na místo, kde pracovala. Musíme to zvládnout citlivě, s ohledem na děti a v rukavičkách.”

Mackenzie zuřila. Nebyla žádný zelenáč, ale on s ní mluvil jako s děckem.

„Nechte mluvit mě. Vy můžete být utěšovatelka, když začnou brečet. Nelson říkal, že tam bude i její sestra, ale nějak si nedokážu představit, že by nám je mohla nějak pomoci utišit.

Nejspíš bude stejně zdrčená jako ty děti.”

Mackenzie si nemyslela, že je to zrovna nejlepší nápad. Jenže v případě byl zainteresovaný jak Nelson, tak Porter, a bylo lepší nevzpouzet se jim úplně ve všem. Takže když si Porter přál vyslychat dvě vyděšené děti, bude mu to muset umožnit.

„Jak si přejete,“ procedila mezi zuby.

Znovu se odmlčeli. Porter tentokrát už ani nezapnul rádio, a tak jim jako zvuková kulisa sloužilo jenom předení motoru a šustění listů ze složky, kterou měla Mackenzie na klíně. V těch dokumentech, které poslala Nancy, se ukrýval mnohem rozsáhlejší příběh. Tím si Mackenzie byla jistá.

Samozřejmě, aby mohly společně vypravovat jasný příběh, musely by být odhaleny všechny postavy. Jenže ta nejdůležitější se zatím stále ukrývala ve stínech.

Na další křižovatce zahrnuli a výrazně pomalejší rychlostí objevili ztichlý blok budov. Mackenzie se zmocnil ten známý pocit, kdy si přála být kdekoliv, ale hlavně ne tam, kde byla.

Už za chvíli se setkají s dětmi zavražděné.

KAPITOLA PÁTÁ

Vzhled bytu Hailey Lizbrookové Mackenzie překvapil. Nebylo to ani trochu tak, jak očekávala. Bylo tam uklizeno a čisto, nábytek byl vkusně rozmístěný a prach na něm dokonale setřený. Styl vypovídal o usedlé ženě, která má ráda roztomilé obrázky a nápisy na hrnečcích, vkusně vyrovnaných na policiče nad sporákem. Očividně se pečlivě starala o všechno od kuchyně až po vlasy a pyžama svých synů.

Vypadalo to docela jako byt rodiny, o které Mackenzie sama vždy snila.

Ze záznamů si vzpomínala, že chlapcům je devět a patnáct. Starší se jmenoval Kevin a mladší Dalton. Když je spatřila, bylo jasné, že Dalton si přes noc mohl oči vyplakat. Byly modré, opuchlé a zarudlé.

Kevin, na druhou stranu, vypadal především naštvaný. Když se posadili a Porter se ujal slova, v jeho hlase nešel přeslechnout tón někde mezi úřednickou povýšeností a strojenou přátelskostí učitele v mateřské škole, který se až příliš snaží. Mackenzie se co chvíli uvnitř zachvěla.

„Teď bych rád věděl, jestli vaše matka měla nějaké přátele mezi muži,” řekl Porter.

Stál přitom uprostřed místnosti, zatímco oba chlapci seděli na gauči. Sestra oběti, Jennifer, stála v přiléhajícím kuchyňském koutu, kouřila cigaretu a kouř vyfukovala nad sporák, kde jej

sbírala zapnutá digestoř.

„Myslíte jako přítele?“ zeptal se Dalton.

„Jistě, i to je mužský,“ řekl na to Porter. „Ale nemyslím jenom to. Zajímá mě každý muž, se kterým mohla mluvit více než jednou. Klidně třeba i pošťák nebo někdo z obchodu.“

Oba chlapci se na Portera dívali, jako na nějakého klauna, který měl každou chvíli začít provádět nějaké magické triky. Mackenzie dělala to samé. Ještě nikdy jej neslyšela mluvit takovým tónem. Bylo skoro legrační poslouchat tak uklidňující hlas z úst zrovna tohoto člověka.

„Ne, nemyslím si,“ odpověděl Dalton.

„Ne,“ řekl Kevin. „Přítele taky neměla. Alespoň o tom nic nevím.“

Mackenzie s Porterem se oba podívali na Jennifer, která byla skutečným adresátem této otázky. Namísto odpovědi se jim však dostalo jenom pokrčení ramen. Mackenzie si byla jistá, že je Jennifer pořád ještě v šoku. Přemýšlela, jestli by se nedal najít nějaký další člen rodiny, který by se na chvíli o chlapce postaral, protože Jennifer rozhodně nepůsobila dojem, že je toho nyní schopná.

„Dobrá, a co lidé, se kterými vaše máma nevycházela dobře?“ zeptal se Porter. „Slyšeli jste, že by se někdy s někým hádala?“

Dalton jenom zakroutil hlavou. Mackenzie si byla skoro jistá, že ten kluk má znovu pláč na krajíčku. Kevin pouze obrátil oči v sloup a podíval se přímo na Portera.

„Ne,“ odpověděl. „My nejsme hloupí. Víme, na co se nás

snažíte zeptat. Chcete vědět, jestli nevíme o někom, kdo ji mohl zabít. Že?”

Porter na chvíli vypadal, jako kdyby obdržel ránu pěstí do břicha. Nervózně střelil očima po Mackenzie, ale rychle se mu podařilo se zase vzpamatovat.

„Inu, vlastně ano,” řekl. „Přesně tam jsem se chtěl dostat. Ale vypadá to, že vy žádné informace nemáte.”

„Myslíte?” řekl Kevin.

Porter se zarazil a Mackenzie si byla na okamžik jistá, že se do toho děcka pustí pěkně zostra. Kevin se na Portera díval s ublíženým výrazem a očima jej téměř provokoval.

„No,” řekl Porter překvapivě klidně, „myslím, že jsem vás už obtěžoval až příliš. Děkuji za váš čas.”

„Počkat,” vložila se do toho Mackenzie. Vyletělo jí to z pusu ještě předtím, než si to stačila rozmyslet.

Porter jí věnoval pohled, který by rozpustil kostelní svíci v ubohou kaluž vosku během vteřiny. Očividně měl za to, že tu s těmi utrápenými kluky jenom plýtvají časem – především s tím starším, který měl jasný problém s uznáváním autority. Mackenzie si jeho pohledu ani nevšimla a poklekla si k Daltonovi tak, aby se mu mohla podívat přímo do očí.

„Poslouchej, myslíš, že bys mohl jít na chvíli za tetou do kuchyně?” zeptala se ho.

„Tak jo,” řekl Dalton ztrhaným smutným hlasem.

„Detektive Portere, proč se k němu nepřipojíte?”

Tentokrát už jeho pohled nijak neskrýval nenávisť. Mackenzie

však neuhnula očima. Uvolnila svaly na tváři a odhodlaně na něj hleděla. Tentokrát neustoupí. Pokud z toho má být hádka, ať tedy je. Se dvěma dětmi a téměř katatonickou ženou v místnosti, si to však Porter dobře rozmyslel. Nechtěl se před nimi zesměšňovat.

„Samozřejmě,“ procedil konečně mezi zuby.

Mackenzie ještě chvíli počkala, než se oba odebrali vedle.

Potom se postavila. Věděla, že zhruba kolem dvanáctého roku začínala taktika přisednutí si k dítěti selhávat.

Místo toho se podívala na Kevina pěkně shora a shledala, že vzpurnost, se kterou vyrukoval na Portera, jej vůbec neopustila. Sama proti náctiletým nic neměla, ale to neznamenovalo, že by si nebyla vědoma, jak těžká práce s nimi bývá – obzvláště za tak tragických okolností. Ze způsobu, jakým však Kevin odpovídal Porterovi, usuzovala, že možná ví, jak na něj.

„Pověz mi na rovinu, Kevine,“ začala. „Myslíš si, že jsme se tu ukázali příliš brzy? Myslíš si, že není vhodné, abychom vám kladli takové otázky hned poté, co jste se o tom sami sotva dozvěděli?“

„Tak nějak,“ zněla odpověď.

„Takže o tom teď radši nechceš mluvit?“

„Ne, mluvení mi nevadí,“ řekl Kevin. „Jenže tamten chlápek je idiot.“

Mackenzie věděla, že teď má šanci. Mohla zůstat formální a nadále pokračovat jako profík, jak by to normálně udělala – anebo mohla zkusit vykročit na tenký led a trochu se s tím teenagerem skamarádit. Věděla, že náctiletí ze všeho nejvíce

uznávají upřímnost. A když s nimi zmítaly emoce, tak s nimi nic nedokázalo pohnout.

„Máš pravdu,“ řekla tedy. „Je to blb.“

Kevin na ni zůstal zírat s vykulenýma očima. Dokonale jej uzemnila. Takovou odpověď vůbec nečekal.

„To ale nic nemění na tom, že s ním musím pracovat v týmu,“ dodala, čímž si svoje akcie pozvedla ještě o úroveň výše. „Také to nic nemění na tom, že jsme tu, abychom vám pomohli. Chceme jenom najít toho, kdo to vaší matce provedl. Copak ty to nechceš?“

Mladík byl docela dlouhou dobu potichu, ale potom přikývnul.

„Myslíš, že bys tedy mohl zkusit mluvit se mnou?“ zeptala se Mackenzie. „Jenom pár rychlých otázek a my pak odsud vypadneme.“

„A kdo přijde po vás?“ zeptal se Kevin ostražitě.

„Upřímně?“

Kevin přikývl a Mackenzie si všimla, že ani on nemá daleko k slzám. Nejspíš je celou dobu zadržoval, když se snažil zůstat oporou pro mladšího bratra a tetu.

„No, až odejdeme, tak budeme získávat všechny možné informace a za vámi přijde sociální služba, aby se ujistila, že vaše teta Jennifer je ve stavu se o vás postarat, zatímco se budou vyřizovat poslední záležitosti vaší matky.“

„Většinu času je v pohodě,“ řekl Kevin a podíval se směrem k Jennifer. „Ale byly si s mámou fakt blízké. Jako nejlepší

kamarádky.“

„Sestry takové jsou,“ řekla Mackenzie, aniž by měla sebemenší potuchy, jestli je to pravda. „Pro teď bych ale potřebovala, aby ses soustředil na moje otázky. Myslíš, že to zvládneš?“

„Jo.“

„Skvěle. Nerada se tě na to ptám, ale je to důležité. Víš, jakou tvoje matka měla práci?“

Kevin přikývl a zaryl oči do podlahy.

„Jo,“ řekl. „Nevím jak, ale děcka ze školy o tom vědí taky. Něčí nadržený fotřík nejspíš šel do klubu, viděl ji tam a poznal, že ji zná z nějaké schůze ve škole, nebo tak. Je to na prd. Věčně mě kvůli tomu někdo otravuje.“

Mackenzie si takové utrpení nedokázala osobně představit, ale rozhodně k Hailey Lizbrookové pocítila větší respekt než předtím. Ano, v noci se svlékala pro peníze, ale přes den žila život matky, která by se pro své děti rozkrájela.

„Dobrá,“ řekla nahlas. „Takže, když víš, co dělala, určitě si dokážeš taky představit, jaký typ mužů na taková místa chodí, že?“

Kevin přikývnul a Mackenzie spatřila, jak se mu po levé tváři skutálela první slza. Málem se neubránila a vzala ho za ruku, aby mu vyjádřila podporu. Nakonec se však zarazila z obavy, že by ho mohla vyplašit.

„Potřebovala bych, jestli by sis dokázal vzpomenout, zda tvoje matka někdy přišla domů opravdu velmi naštvaná. Taky bych

potřebovala vědět, jestli nevíš o jakémkoliv muži, který... inu, který třeba přišel spolu s ní.“

„Nikdo s ní nikdy nepřišel,“ řekl mladík. „A já mámú skoro nikdy neviděl, že by se kvůli čemukoliv zlobila. Jediná situace, kdy si vzpomínám, že byla našťvaná, bylo, když se loni bavila s právníkama.“

„S právníky?“ zeptala se Mackenzie. „Víš, proč s nimi mluvila?“

„Trochu. Víím, že se jednou v práci něco stalo a nakonec to skončilo tím, že musela mluvit s pár právníky. Jenom jsem pochytil pár střípků, když je měla na telefonu. Jsem si ale jistý, že tehdy několikrát padlo slovo soudní zákaz.“

„A myslíš, že se to vztahovalo k místu, kde pracovala?“

„To nevím jistě,“ odpověděl Kevin. Zdálo se, že trošku pookřál, když zjistil, že může nějak pomoci. „Ale myslím, že jo.“

„To je ohromná pomoc, Kevine,“ řekla Mackenzie. „Napadá tě ještě něco dalšího?“

Pomaloučku zakroutil hlavou a podíval se Mackenzie do očí. Snažil se zůstat silný, ale v jeho pohledu byla taková bolest, že Mackenzie vůbec nechápala, co jej ještě drží pohromadě.

„Máma se za to styděla, víte?“ řekl. „Přes den pracovala z domu. Byla něco jako programátor, psala weby a tak. Nemyslím ale, že to vydělávalo dost peněz. Tu druhou věc dělala, aby vydělala víc a kvůli tátovi... no, ten se sbalil už dávno. A nikdy žádné peníze neposílá. Takže máma... musela prostě vzít i tu druhou práci. Pro mě a pro Daltona a...“

„Já vím,“ řekla Mackenzie a tentokrát už se k němu natáhla. Položila mu dlaň na rameno a on se za to zdál být vděčný. Měla pocit, že se strašlivě potřeboval vybrečet, ale zároveň to sám sobě nechtěl dovolit, dokud kolem budou cizí lidé.

„Detektive Portere,“ řekla Mackenzie. Zamračený Porter se pomalu vrátil k ní a Kevinovi. „Máte nějaké další otázky?“ Během druhé věty však neznatelně zakroutila hlavou a doufala, že to pochopí.

„Ne, myslím, že tady jsme skončili,“ řekl Porter.

„Dobrá,“ reagovala Mackenzie. „Ještě jednou vám, kluci, moc děkujeme za váš čas.“

„Ano, díky,“ přidal se Porter a následoval Mackenzie pryč z obývacího pokoje. „Jennifer, máte moje telefonní číslo, takže pokud by vás napadlo cokoli, co by nám mohlo pomoci, určitě se mi ozvěte. I ty nejmenší a zdánlivě nepodstatné detaily mohou něco znamenat.“

Jennifer kývla na souhlas a chraptivě dodala: „Díky.“

Mackenzie s Porterem vyšli ven z bytu a po několika dřevěných schodech sestupovali dolů a na parkoviště. Když byly v dostatečné vzdálenosti a mohli si být jistí, že je nebude slyšet, přistoupila Mackenzie k Porterovi blíže. Cítila, že se na ni strašně zlobí, cítila to skoro jako kdyby z něj sálalo vedro, ale stejně to ignorovala.

„Mám stopu,“ začala. „Kevin říkal, že jeho matka se pokoušela domoci soudního zákazu proti někomu v práci. Stalo se to loni. Říkal, že to bylo jediné období, kdy na ní jasně viděl,

že je naštvaná.“

„Skvěle,“ řekl Porter. „To znamená, že z toho, jak jste podkopala mojí snahu, aspoň vzešlo něco dobrého.“

„Já jsem nic nepodkopala,“ bránila se Mackenzie. „Prostě jsem viděla, že komunikace mezi vámi a jejím starším synem vážne, tak jsem to zkusila po svém.“

„Pitomost,“ řekl Porter. „Přímo před těmi dětmi a jejich tetou jste ze mě udělala blbce.“

„To není pravda,“ řekla Mackenzie. „A i kdyby to pravda *byla*, copak na tom záleží? Vy jste s těmi dětmi mluvil jak s idioty, co snad ani neumí anglicky.“

„Vaše chování bylo jasnou ukázkou nedostatku úcty,“ pokračoval Porter. „Dovolte mi připomenout, že já tuhle práci dělám déle, než vy vůbec víte o světě. Pokud bych potřeboval vaši pomoc, tak bych vám to sakra řekl.“

„Vy jste to ukončil, Portere,“ odpověděla. „Byl konec, vzpomínáte? Už nebylo co podkopávat. Byl jste na odchodu a rozhodl jste o tom sám. A bylo to špatné rozhodnutí.“

V tom okamžiku došli k autu. Porter jej odemkl, otevřel si dveře a potom se zastavil a podíval se přes střechu na Mackenzie.

„Až se vrátíme zpátky na stanici, tak jdu za Nelsonem a vnesu požadavek na přidělení nového parťáka. Tohle disrespektu už mám dost.“

„Disrespektu,“ opakovala Mackenzie a kroutila přitom hlavou. „Vy ani nevíte, co to slovo znamená. Proč se místo toho radši nepodíváte, jak se mnou vy zacházíte.“

Porter si roztřeseně povzdechnul, nasednul do auta a už nic neříkal. Rozhodnuta nechat Porterovu napjatou náladu na pokoji, Mackenzie také nasedla. Podívala se zpátky k bytu a přemýšlela, jestli si Kevin už dovolil rozbrečet se. Koneckonců, ta propast, která se mezi ní a Porterem rozevírala čím dál více, nakonec nebyla pro případ vůbec důležitá.

„Chcete jim to oznámit?“ zeptal se Porter, silně nespokojený, že jej jeho partáčka právě obchází.

„Ano,“ odpověděla a sáhla po svém telefonu. Když na něm vytáčela Nelsonovo číslo, nemohla si pomoci, aby necítila určitý pocit uspokojení. Rok starý soudní zákaz a nyní *je* Hailey Lizbrooková mrtvá.

Máme tě, ty hajzle, pomyslela si.

Zároveň se však nemohla ani zbavit dojmu, že vyřešení téhle záležitosti nemůže být tak jednoduché, jak se momentálně zdá.

KAPITOLA ŠESTÁ

Mackenzie dorazila domů v 10:45 a byla strašlivě unavená. Byl to dlouhý a vyčerpávající den, ale ona stejně věděla, že bude mít problém usnout. Její mysl se musela neustále zaobírat tím, co jí pověděl Kevin Lizbrook. Už o tom volala Nelsonovi a ten ji ujistil, že přiměje někoho z oddělení, aby zavolal do toho strip klubu i právnícké firmy, se kterou Hailey Lizbrooková ten soudní zákaz vyjednávala.

Její mysl nebyla schopna se uklidnit, a tak si Mackenzie zapnula hudbu, z ledničky vystrachala plechovku s pivem a rozhodla se naložit do vany. Nebyla sice na koupele nijak vysazená, ale po dni, jako byl tento, o to všechny svaly jejího těla jenom škemraly. Zatímco se vana plnila horkou vodou, procházela Mackenzie domem a uklízela. Zack očividně čekal doma do poslední chvíle, než musel jít znovu do práce, a všechno nechal tak, jak to zrovna leželo.

Se Zackem se sem nastěhovali zhruba před rokem a snažili se ve svém vztahu dělat všechny potřebné kroky k tomu, aby co nejvíce oddálili svatbu. Mackenzie cítila, že je na sňatek už připravená, ale Zack se toho očividně děsil. Byli spolu už osm let, a zatímco první dva roky byly prostě úžasné, od třetího se vše neslo ve znamení monotónnosti a Zackova strachu být zase sám, anebo se oženit. Pokud by bylo možné zůstat někde mezi, byl by pravděpodobně nejšťastnější.

Když teď sebrala dva špinavé talíře a překročila Xbox rozházený po zemi, napadlo ji, jestli náhodou nemá tohohle mezidobí akorát tak dost. Aby toho nebylo málo, nebyla si ani jistá, jestli by si Zacka vůbec vzala, kdyby ji zítra požádal o ruku. Zнала jej příliš dobře, dokázala si představit, jak by manželství s ním vypadalo, a nijak příjemná představa to nebyla.

Jednoduše řečeno, zasekla se ve vztahu bez budoucnosti s partnerem, který si jí nevážil. V práci to navíc nebylo o nic lepší. Většina kolegů si jí nevážila stejně tak. Jako kdyby se celý její život zasekl na mrtvém bodě. Věděla, že musí udělat změny, jenže to ji právě děsilo. A vzhledem k tomu, jak tvrdě pracovala, na něco takového jednoduše neměla energii.

Mackenzie se vrátila do koupelny a vypnula vodu. Pára stoupající z vany ji zvala. Mackenzie se svlékla, podívala se na sebe do zrcadla a znovu zalitovala, že promrhala tolik času ze svého života s člověkem, který se k ní doopravdy nechtěl uvázat. Ne, že by sama pro sebe nebyla atraktivní. Její tvář byla hezká (možná vypadala o něco lépe, když měla vlasy svázané do culíku) a její figura také nebyla k zahzení. Z výcviku si ji udržovala štíhlou a docela i svalnatou. Její břicho bylo ploché a tvrdé – Zack dokonce občas vtipkoval, že její svaly na břicho působí výhruzně.

Vklouzla do vany a pivo položila na malý stolek vedle. Zhluboka a spokojeně vydechla, jak se teplo z vody začalo prolínat do jejího těla. Zavřela oči a snažila se relaxovat, ale vzpomínka na oči Kevina Lizbrooka se k ní neustále vracela. Takové množství koncentrovaného smutku bylo téměř

nesnesitelné a Mackenzie jej navíc kdysi sama zažila. Jediný rozdíl byl, že ona už mezitím měla čas jej zasoukat někam do zadních místností svého srdce.

Po chvíli začala dřímat, ale i v polosnech ty oči pořád viděla. Najednou měla pocit, že tu není sama. Jako kdyby Hailey Lizbrooková byla v místnosti spolu s ní a nepřestávala ji prosit, aby její vraždu vyřešila.

*

Zack přišel domů o hodinu později. Rovnou z dvanáctihodinové směny na místní textilní továrně. Pokaždé, když z něj ucítla pach barvy, potu a tuku, připomnělo jí to, jak málo ambicí Zack v životě měl. Mackenzie jeho práce jako taková nijak nevadila; byla to úctyhodná dřina, stvořená pro muže silných zad a pevné vůle. Jenže Zack měl bakalářský titul a kdysi i uvažoval o získání magisterského diplomu, po kterém by se stal učitelem. Ten plán skončil před pěti roky a on od té chvíle trčel v roli vedoucího směny v té továrně.

Když přišel, Mackenzie už pracovala na druhém pivu. Seděla přitom na posteli a četla si knihu. Rozhodla se, že se pokusí usnout ve tři ráno, čímž získá dobrých pět hodin spánku předtím, než se vypraví zase na devátou zpátky do práce. Nikdy si na spánku příliš nezakládala a navíc vyzozorovala, že když v noci spala déle než šest hodin, byla následujícího dne letargická a nesoustředěná.

Zack vešel do místnosti v omšelých pracovních kalhotách. Skopl boty z nohou a podíval se na ni. Měla na sobě tílko a krátké cyklistické elastáky.

„Ahoj, zlato,“ pozdravil a celou si ji prohlížel. „Tohle je ale krásné uvítání.“

„Jak ses měl?“ zeptala se a skoro přitom ani nevzhlédla od knihy.

„Bylo to v pohodě,“ odpověděl. „Ale když jsem teď přišel domů a viděl tě takhle, tak se to všechno ještě zlepšilo.“

S tím posadil na postel a rovnou k ní. Jeho ruka zamířila k její tváři, aby si ji obrátil k sobě pro polibek.

Mackenzie odložila knížku a rychle se odtáhla. „Zacku, to ses dočista zbláznil?“ zeptala se.

„Co?“ nechápal.

„Jsi strašně špinavej. Já jsem zrovna vylezla z vany a nejen to, vždyť tu rozmazáváš špínu všude po povlečení.“

„Panebože,“ řekl Zack otráveně. Převalil se po posteli, aby pokryl co největší plochu čistého povlečení. „Proč musíš bejt pořád taková šprtka?“

„Já nejsem šprtka,“ odpověděla. „Jenom preferuju život mimo prasečí chlív. Mimochodem, díky, žes po sobě uklidil, než jsi odešel do práce.“

„Ach, je tak krásné být zase doma,“ odfrknul si Zack na cestě do koupelny. Práskl za sebou dveřmi.

Mackenzie si povzdechla a na jeden zátah dopila svoje pivo. Její pohled se zaměřil k místu, kde ležely Zackovy špinavé

pracovní boty – zůstanou tam, dokud si je zítra zase neobuje. Také si mohla být jistá tím, že až se ráno půjde připravit na další den v práci, najde tam jeho oblečení na podlaže.

Doprdele s tím, pomyslela si a vrátila se ke knize. Přečetla však jenom pár dalších stránek, během jejichž četby poslouchala hučení vody ze Zackovy sprchy. Po chvíli knihu znovu odložila a vydala se zpátky do obýváku. Ze stolku sebrala složku s dokumenty, odnesla ji zpátky do ložnice a začala z ní vytahovat papíry týkající se vraždy Hailey Lizbrookové, které si vyzvedla na stanici předtím, než odjela domů. I když si chtěla aspoň pár hodin pospat, prostě jí to nedalo.

Procházela dokumenty, hledajíc jakýkoli detail, který jim mohl uniknout. Když už si byla jistá, že je o všechno postaráno, znovu si vzpomněla na Kevinův bolestný výraz a pustila se do kontroly ještě jednou.

Tolik se do práce zabrala, že si nejprve ani nevšimla Zacka, který se vrátil z koupelny. Teď už voněl o mnoho lépe a s pouhým ručníkem kolem boků mu to i poznání více slušelo.

„Omlouvám se za to povlečení,“ řekl jakoby nepřítomně, zatímco hodil ručník na zem a oblékl si boxerky. „Já...já nevím...Prostě si jenom už ani nevzpomínám, kdy jsi mi naposledy doopravdy věnovala pozornost.“

„Tím myslíš sex?“ zeptala se. Uvědomila si, že by se mu ve skutečnosti vůbec nebránila. To by bylo přesně to, co by jí přimělo vypnout a trochu se prospat.

„Nejenom sex,“ odpověděl Zack. „Myslím tím *jakoukoliv*

pozornost. Když přijdu domů, tak už buď spíš anebo se prohrabuješ v papírech.“

„No, to až *potom*, co posbírám tvůj bordel,“ odpověděla. „Žiješ jako kluk, kterej počítá s tím, že po něm maminka všechno uklidí. Takže ano, máš pravdu, občas se radši vrátím zpátky k práci, abych zapomněla, jak frustrující život s tebou může být.“

„Takže jsme zase zpátky u tohohle?“ zeptal se.

„Zpátky u čeho?“

„Zpátky u používání práce jako způsobu, jak mě ignorovat.“

„Já nepracuju, abych tě ignorovala, Zacku. Momentálně jsem mnohem víc zaměstnaná snahou zjistit, kdo brutálně zavraždil matku dvou dětí, než tím, aby se ti dostalo pozornosti, kterou chceš.“

„To je přesně ono,“ řekl Zack, „přesně proto nijak nespěchám se svatbou. Ty už ses totiž provdala za svojí práci.“

Bylo minimálně tisíc argumentů, které na něj mohla okamžitě vypálit, ale řekla si, že to nemá smysl. Svým způsobem měl trochu i pravdu. Většinu večerů ji složky z práce zajímaly mnohem více než Zack. Pořád jej ještě milovala, o tom nebylo pochyb, ale nebylo na něm nic nového – nebyl pro ni výzva.

„Dobrou noc,“ řekl jemně a uložil se na svou polovinu postele.

Chvíli se dívala na jeho záda a přemýšlela, jestli má nebo nemá povinnost se mu věnovat. Co by z ní udělalo dobrou přítelkyni? Jak by se mohla udělat hodnotnější pro muže, který se bál manželství?

Teď, když se možnost sexu rozplynula jako pára nad

hrncem, Mackenzie jednoduše pokrčila rameny a vrátila se k dokumentům.

Pokud se má její osobní život roztéct jako zmrzlina na slunci, budiž tedy. Ten druhý život, ten ohledně jejího případu, jí stejně připadal mnohem lákavější a reálnější.

*

Mackenzie vkročila do ložnice svých rodičů a ještě než prošla dveřním rámem, už ucítila něco, co přimělo její sedmiletý žaludek poskočit. Byl to specifický zápach, jaký znala z vnitřku svého prasátka – zápach drobných měděných mincí.

Vstoupila do místnosti a podívala se na postel. Postel, ve které její matka nespala už přes rok – postel, která pro otce samotného byla až příliš velká.

Spatřila ho tam ležet. Nohy visely přes okraj a ruce měl roztažené doširoka, jako kdyby se pokoušel létat. Všude byla krev: na posteli, na zdi a dokonce trochu i na stropě. Jeho hlava byla obrácena do strany, jako kdyby se na ni schválně nechtěl podívat.

Že je mrtev, pochopila okamžitě.

Přistoupila k němu a její bosá chodidla začvachtala v kaluži krve. Nechtěla udělat už ani jeden další krok, ale zároveň jej udělat musela.

„Tati,“ šeptala plačky.

Na jednu stranu byla zkamenělá strachem, ale na druhou ji

přítahoval jako magnet.

Tu najednou otočil hlavou a podíval se na ni. Stále byl však mrtvý.

Mackenzie vykřikla.

Když otevřela oči a rozhlédla se po ložnici, měla všechno rozmazané. Na klíně ležela obálka s jejími dokumenty. Některé přepadly na postel. Zack spal vedle ní, stále odvrácený zády. Mackenzie se zhluboka nadechla a hřbetem ruky si otřela pot z čela. Byl to jenom sen.

Potom ale uslyšela ten zvuk.

Mackenzie ztuhla. Upřela zrak na dveře ložnice a pomaloučku se zvedla z postele. To, co slyšela, bylo vrznutí parkety v obýváku. Ten zvuk nemohlo vyvolat nic jiného, než váha někoho, kdo tam byl. Zrovna se probudila z noční můry, ale tohle slyšela doopravdy.

Nebo ne?

Vykradla se z postele, natáhla se na špičky a z nejvyšší police šatní skříně vytáhla služební pistoli. Byla tam uschována vedle jejího odznaku a malé kožené peněženky. Pomaloučku se prosmýkla dveřmi ven z ložnice a vkročila na chodbu. Matné světlo pouličního osvětlení pronikalo plátěnými záclonami dovnitř a odkrývalo prázdný obývací pokoj.

Mackenzie vkročila s připravenou zbraní do místnosti. Všechny smysly jí říkaly, že tam nikdo není, ale stejně se jemně třásla. *Věděla*, že slyšela vrzání podlahy. Jako kočka došla do kouta obýváku před konferenční stůlek, když to uslyšela znovu.

Jakoby odnikud jí najednou v mysli vytanul obraz Hailey Lizbrookové. Opět viděla rány na jejích zádech i otisky v hlíně. Pokrčila rameny. Zahanbeně se podívala na zbraň ve svých rukou a sama sebe se ptala, kdy naposledy se jí některý případ dostal takhle pod kůži. Co si proboha myslela? Že je vrah v jejím obýváku a snaží se k ní dostat?

Mackenzie se rozzlobeně odebrala zpátky do ložnice. Potichoučku uložila pistoli zpátky do horní zásuvky a uložila se na svou stranu postele.

Zbytky snu jí stále ještě poletovaly v mysli a strašily ji. Položila hlavu na polštář, zavřela oči a pokoušela se znovu usnout.

Věděla však, že ji čekají těžké chvíle. Odteď ji budou sužovat nejen živí, ale i mrtví.

KAPITOLA SEDMÁ

Mackenzie si nedokázala vzpomenout, kdy byla policejní stanice naposledy v takovém chaosu. První, co spatřila, když vstoupila do haly, byla Nancy, která pospíchala do něčí kanceláře. Asi ještě nikdy ji neviděla pohybovat se tak rychle. Každý policista, kterého po cestě do zasedací místnosti míjela, po ní navíc vrhnul nervózní pohled.

Vypadalo to, že to bude velmi výživné ráno. Ve vzduchu bylo napětí, které vůbec nebylo nepodobné tomu, když se v létě schylovalo k pořádné plískanici z vedra.

Část z té tísně cítila Mackenzie sama, ještě než vůbec opustila domov. První telefonát obdržela v 7:30, ve kterém ji informovali, že během několika hodin začne vyšetřování nové stopy. Informace, kterou včera dostala z Kevina, si očividně získala pozornost. Bylo vydáno povolení k prohlídce a rozjížděl se plán. Jeden z jeho důležitých detailů už jí byl oznámen: Nelson si přál, aby podezřelého přivedla ona s Porterem.

Těch deset minut, které strávila na stanici, bylo jako uragán. Zatímco si nalévala do hrnku kávu, Nelson štěkal rozkazy na všechny strany. Porter seděl sám na své židli u stolu. Působil jako uražené dítě, které si přeje dostat tolik pozornosti, kolik je to jenom možné. Mackenzie věděla, že jej žere, že ta stopa vzešla z jejího výslechu – výslechu chlapce, od kterého on už byl připraven odejít s nepořízenou.

Mackenzie s Porterem byli ustanoveni vedoucí jednotkou, podporovanou dalšími dvěma vozidly, které se držely v dosahu, a byly připraveny je posílit. Bylo to počtvrté v její kariéře, kdy dostala za úkol provést zatčení a adrenalin, který člověk při takové akci cítil, se nikdy neomrzel. Navzdory všemu vzrušení však Mackenzie zůstávala klidná a koncentrovaná. Ze zasedačky vycházela sebevědomá a s počínající jistotou, že odteď je to především její případ, nehledě na to, jak moc si Porter přál opak.

Když byla ve dveřích, dohnal ji Nelson a jemně ji chytil za paži.

„Whiteová, na minutku, můžete?“

Než se zmohla na odpověď, už ji vedl do vedlejší místnosti, používané jako kopírovací centrum. Dokonce se rozhlédl kolem a ujistil se, že je nemůže nikdo slyšet. Když nabyl jistoty, že je vzduch čistý, podíval se na ni, čímž její úlek, že provedla nějaký průšvih, ještě podpořil.

„Podívejte se,“ začal, „Porter za mnou včera večer přijel a žádal mě o přeložení. Okamžitě jsem mu řekl, že ne. Také jsem mu řekl, že by byl náramně hloupý, kdyby ten případ teď nechal plavat. Nevíte náhodou, co ho to popadlo a proč?“

„Myslí si, že jsem ho včera podrazila,“ odpověděla Mackenzie. „Jenže ty děti se s ním nebavily a on se nijak nesnažil z nich ty odpovědi dostat.“

„Dobrá, nemusíte dále vysvětlovat,“ řekl na to Nelson. „Já si myslím, že jste s tím starším klukem udělala sakra dobrou práci. Později dokonce řekl dalším lidem, kteří se tam zastavili – tím

myslím sociálku – že jste si s ním moc pěkně popovídala. Teď jsem vám jenom chtěl říci, že Porter bude dneska nabručený. Pokud na vás vyrukuje s nějakými kravinami, dejte mi vědět. Nemyslím si ale, že to hrozí. I když není ani trochu váš fanoušek, svěřil se mi, že vás sakra hodně respektuje. To ale zůstane mezi vámi a mnou. Jasně?“

„Ano, pane,“ řekla Mackenzie, překvapená tou náhlou podporou a povzbuzením.

„Výborně,“ řekl Nelson a zlehka ji poplácal po zádech. „Běžte a seberte toho chlapa.“

Mackenzie se odebrala na parkoviště, kde našla Portera už připraveného za volantem a s nastartovaným motorem. Hodil po ní pohledem typu: *kde sakra vězíte tak dlouho*. Mackenzie přidala do kroku a v okamžiku, kdy dosedla na sedačku, vystřelil Porter kupředu. Nestačila ani bezpečně zavřít dveře.

„Předpokládám, že jste o tom chlápku obdržela plné hlášení?“ zeptal se, když zahrnul na silnici. Dvě další auta se držela nedaleko za nimi. Vezla Nelsona a čtyři další policisty, kteří měli posloužit jako záloha.

„Přesně tak,“ odpověděla Mackenzie. „Jmenuje se Clive Traylor, je mu čtyřicet jedna let a je to registrovaný sexuální delikvent. Strávil šest měsíců ve vězení za napadení ženy v roce 2006. V současnosti pracuje v jedné malé lékárně, ale také se doma ve své stodole věnuje truhlářině.“

„Myslím, že vám unikla poslední aktualizace, kterou Nancy poslala,“ řekl Porter.

„Vážně?“ zeptala se Mackenzie. „O čem byla?“

„Ten parchant má za stodolou několik dřevěných kůlů. Průzkum říká, že jsou zhruba stejných rozměrů, jako ten, který jsme našli v tom kukuřičném poli.“

Mackenzie si v telefonu otevřela emaily a zjistila, že Nancy opravdu poslala tuto informace zhruba před deseti minutami.

„To vypadá na našeho chlapa,“ řekla nahlas.

„To teda jo,“ souhlasil Porter. Jeho hlas zněl, jako kdyby vycházel z nějakého robota, který byl naprogramován bez emocí říkat slova a z nich potom skládat věty. Ani jednou se na ni přitom nepodíval. Byl očividně stále naštvaný, ale Mackenzie to nevadilo. Dokud tu energii z vlastní zloby bude směřovat k vyřešení případu, neměla důvod se tím zaobírat.

„Půjdu napřed a vykopu ho ven,“ řekl Porter. „Když jste se do toho včera vložila, vytočilo mě to *do běla*. Ale kdybyste neudělala ten zázrak s tím klukem, byl bych nahranej. Jste lepší, než jsem si myslel. To musím uznat. Ale ta neúcta...“

Najednou se odmlčel, jako kdyby si nebyl jistý, jak má svoje prohlášení zakončit. Mackenzie neřekla v odpověď vůbec nic. Jednoduše se dívala dopředu na ubíhající asfalt a snažila se strávit fakt, že během poslední patnácti minut obdržela už druhý „něco jako kompliment“, od dvou nejméně pravděpodobných lidí na okrsku.

Najednou se zdálo, že to bude velice podařený den. Při troše štěstí toho muže do večera usvědčí z vraždy Hailey Lizbrookové i pár dalších nevysvětlených vražd z minulých dvou dekad. Pokud

je čeká tento výsledek, Porterovu kyselou náladu bude snášet s radostí.

*

Mackenzie se dívala z okna na neustále se měnící a stále chudší čtvrtě na předměstí Omahy. Pěkně upravené vesnice s ostrahou už dávno ustoupily činžákům s nízkými nájmy, a potom i stále omšelejším domkům.

Brzy dorazili do čtvrtě, kde měl domek i Clive Traylor. Sestávalo z jednopodlažních nízkonákladových domků, kolem kterých se rozprostíraly víceméně mrtvé trávníky, z nichž každý byl korunován pokřivenou a zrezlou poštovní schránkou. Řady a řady domků zdánlivě nebraly konce a každá další vypadala zuboženější než ta předchozí. Mackenzie si nebyla jistá, co bylo více depresivní: jejich polorozpadlý vzhled, anebo ubíjející monotónnost.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.